

— Накарахе ме да дойда. Казаха ми. Извинявайте, това не е добро отъ негова страна.

Нѣкой, по-състрадателенъ, казва за утеха:

— Нищо, нищо, нали днесъ е първи априлъ. На първи априлъ се лъже. . .

Но Главинчевъ, смазанъ отъ обида, не чува, и бавно като сомнабулъ, излиза на освѣтената априлска улица и все още, самъ на себе си, съ огорчение и укоръ бѣбри:

— И азъ повѣрвахъ. . . повѣрвахъ. . . като последенъ идиотъ. . . Но защо се подигра той така съ мене? А? Защо ме обижда?

